

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 276 ■ 24 Mart 2007 ■ 1 YTL

Irak'ta hemen, Filistin'de şimdi Kürt halkına barış

BARIŞ

HEMEN

ŞİMDİ

17 Mart küresel savaş karşıtı eylemlere sahne oldu. Bir çok ülkede Bush'a ve ABD emperyalizminin işgal politikalarına karşı protesto gösterileri gerçekleşti. En büyük gösteri Amerika'daydı. Türkiye'de de Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun önderliğinde sendikaların ve kitle örgütlerinin katıldığı bir gösteri gerçekleşti.

Bütün savaflara, şiddet politikalarına, silahlanmaya karşı, Irak halkından Filistin'e, Lübnan'dan Kürt halkına kadar ezilenlerin maruz kaldığı baskılara karşı ses çıkarıldı.

ABD işgali altında ezilen Irak halkı, anadilini konuşturulmayan ve temsilcileri sürekli tutuklanan, bayramını bile rahat rahat kutlayamayan Kürt halkı, farklı

biçimlerde barış istiyor

Bu yüzden bütün ezilen halklara barış kardeşlik ve adalet istiyoruz.

Bush dünyanın en büyük ırkçısı. Tüm dünyada ırkçılığın, milliyetçiliğin gelişmesinin en büyük itici kuvveti ABD'nin savaş politikaları.

Türkiye'de de ırkçılar ABD'ye karşı sahtekarca karşı çıkıyor gibi görünmeye

çalışıyorlar.

Bir yandan ABD'nin işgale karşı çıkarken bir yanda başka halkların ezilmesine göz yumarak savaş karşıtı olunamaz.

Bugün emperyalizme karşı olmak ahyırsız bütün baskılara karşı olmak, ayırsız bütün ezilenlerden yana olmalıdır.

Yaşasın halkların kardeşliği.

Dünya işgale karşı

Bugün o sıradan Amerikalıların, sıradan, halktan Amerikan seçmeninin % 74'ü görüşünü değiştirdi. Artık her 4 Amerikalı'dan 3'ü Bush'a ve politikalarının doğruluğuna inanmıyor.

sayfa: 4-5

Başka bir dünya nasıl kurulacak?

Aşağıdan mı, yukarıdan mı?

21. yüzyılda başka bir dünya mümkünse, çözüm aşağıdan gelecek. Okumuşların, akıllıların, elitlerin, profesyonel siyasetçilerin, generallerin, toplum mühendislerinin değil, işçilerin ve ezilenlerin kendi mücadelesiyle, yaratıcılıkları ve öz örgütlenmeleriyle.

sayfa: 6

ANTİKAPİTALİST

FORUMLAR

Ankara 31 Mart

İzmir 7 Nisan

Bursa 7 Nisan

Akhisar 8 Nisan

Ayrıntılı bilgi için:

0336 - 335 10 19

Aynı madalyonun iki yüzü: IMF ve savaş

Bizler sorunların mecliste görüşülüp masaya yatırıldığını ve yasa haline getirildiğini düşünürüz. Oysa gerçekte, özellikle çalışma hayatına dönük yasalar IMF'nin istekleri ve dayatmaları sonucu yasalaşiyor. 5 Mart'tan bu yana Ankara'da ikamet eden (Uluslar Arası Para Fonu) IMF heyeti 6. gözden geçirme görüşmelerinde "Sosyal Güvenlik Reformu"yla ilgili bir yasayı hazırlıyorlar.

Şirket çıkarları için çalıştığından bir an kuşku duymayacağımız IMF heyeti, borçların ana para ve faiziyle birlikte sorunsuz bir şekilde ödenebilmesi için bütçeyi para babalarının lehine yapılandırıyorlar. "Sosyal Güvenlik Reformu" gibi hoş bir isme sahip tasarı da bu amaca hizmet ediyor. Bu tasarı yasalaşır mı milyonlarca insan çeşitli haklardan mahrum kalacak. Bütçede büyük bir yer tuttuğu düşünülen sosyal haklar (sağlık, yakıt, konut, çocuk katkı payları v.b.) ya tırpanlanacak ya da tümüyle ortadan kaldırılacak.

Türkiye'de çalışan nüfusun yüzde onunu bile örgütleyememiş sendikalar ise, "vatan millet" edebiyatının arkasına takılmış vaziyette gelişmelere arkasını dönüyor. Bütün sorunların ayrılmaz biçimde iç içe geçmiş olduğu koşullarda, miliyetçilikten arınmış, birliği savunan, militan bir mücadele çizgisine ihtiyaç var. Bu çizgi IMF'ye karşı mücadele ile savaşa karşı mücadeleyi birleştirdiğinde kazanacaktır.

İrkçılar ve ırkçılık

İrkçi atasözleri

Çingeneye beylik vermişler, önce babasını asmış.

DurDe

İrkçiliğe karşı kampanya

0535-885 76 15

0555 - 816 78 33

DurDe@googlegroups.com

Tıp ahlakı nedir?

11 Mart'ta "sağlık hakkı için beyaz miting"e katılan sağlık emekçileri, 14 Mart Tıp Bayramı'nda yine sokaktaydılar. Sağlık piyasalaştırılmasına karşı "g(ö)revdeyiz sloganıyla çeşitli illerde sokağa çıkan sağlık emekçileri taleplerini dile getirdiler.

Eylem öncesi Sağlık Bakanı Recep Akdağ

eyleme katılacakları hakkında "tıp ahlakına aykırı davrandıkları" gerekçesiyle yaptırımlar olacağını söyleyerek tehditler savurdu. Bu tehditler başhekimleri hareket geçirdi ve birçok hastanede eylemi doğrudan engellemeye çalıştılar. Kimi hastanelerde özel güvenlikleri sağlık emekçilerinin

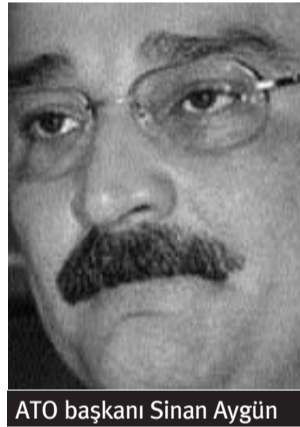
karşısına çıkartan başhekimler, sağlıkçıların tartaklanmasına ön ayak oldular.

Türk Tabipleri Birliği Başkanı (TTB) Gençay Gürsoy, "Asıl tıp ahlakına aykırı olan, sağlığın piyasa kurallarına teslim edilmesidir" diyerek bakana yanıt verdi. Gürsoy aynı zamanda "Sağlığın gittikçe daha belirgin şekilde paralı hale

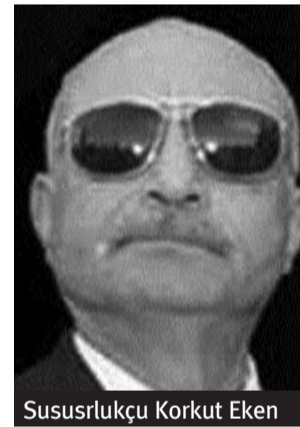
getirilmesine, piyasalaştırılmasına, hastalık üzerinden kâr elde edilmesine karşıyız. Sağlık bir hak. Satılamaz, devredilemez, meta haline getirilemez. Ama Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) bütün programları buna hizmet ettiği için bu eylemleri yapıyoruz" diyerek eylemlerin startını verdi.

Emekli general Hurşit Tolon

ATO başkanı Sinan Aygün

Susurlukçu Korkut Eken

DGM'ci Nusret Demiral

Milli şuursuzluk platformu

Gün geçmesin ki general eskileriyle, emniyet ve yargı eskileri bir araya gelsin. Milli Uyanış ve Güçbirliği Platformu'nda bu bir araya gelişlerin son örneklerinden.

İçinde kimler yok ki: Susurlukçular; İbrahim Şahin ve Korkut Eken, Maraş katliamının bir numaralı sanığı Ökkeş Şendiller, emekli orgeneral Hurşit Tolon, emekli tümgeneral Sıtkı Sunday,

eski DGM başsavcısı ve MHP milletvekili aday Nusret Demiral, Ankara Ticaret Odası (ATO) Başkanı Sinan Aygün, MHP'liler Agah Oktay Güner, Ramazan Mirzaoğlu, Enis Öksüz, eski emniyet müdürü ve DYP Genel Başkan Yardımcısı Saffet Arıkan Bedük Bu kadar isim bir arada sıkıntı basıyor. Katiller, işkenceciler yan yana. Ankara'da bir toplantı-

la ortaya çıkan "Milli Uyanış ve Güç Birliği Platformu"nda yapılan konuşmalar ise gözü dönmüşlüğün bir kanıtı. Satılık aydınlardan, orduya uzanan ellerin kırılacağından, Türkiye'nin Türk olduğuna kadar geniş bir alanda dar görüşler bir biri ardına sıralandı.

Bu sayfalarda sürekli Hrant Dink'in cenazesinin bir milat olduğuna ve milliyetçi ideolojiye

büyük bir darbe vurduğunu söylüyoruz. İşte bu darbeyle birlikte güçleri sarsılan ne kadar karanlık yüzlü adam varsa ortaya dökülüyor. Köşeye sıkışmışlıklarının farkındalar ve bir o kadar da hırçınlar. Radikal Gazetesi bu platformu haber yaparken "emekli generallerin kurtlarla dansı" başlığını atmış. Güzel başlık ama bir eksikle "son dansı".

Serbest bölgede zorlu yaşam

Mersin Serbest Bölge'de faaliyet yürüten 30 firmada çalışan 3 bin işçi çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerin iyileştirilmesi için eyleme geçti. İşçiler ücretlerinin zamanında ödenmemesi, SSK primlerinin yatırılmaması ve mesai ücretlerinin düşürülmesi nedeniyle eyleme geçtiklerini belirttiler.

16 Mart sabahı erken saatlerde işyerlerinin

önünde toplanan işçiler, gece vardiyasına kalan ve eyleme gelmesi beklenen arkadaşlarının eyleme katılmaması için işveren tarafından fabrikalara kilitlendiğini söylediler. Eyleme katılmaları için işveren tarafından işten atılmak da dahil her türlü tehdide maruz kalan işçiler çalışma koşulları düzelene kadar iş başı yapmayacaklarını söylediler.

Serbest bölgelerde çalışma hayatı, patronların kanununa terkedilmiş durumda. Her türlü hak kaybı buralarda çalışan işçiler için söz konusu. 16 saate varan ağır çalışma koşullarının yanı sıra ücretler çok düşük. Mersin Serbest Bölge'de 15-16 yaşlarında çok sayıda çocuk işçi çalıştırılıyor. Neredeyse köle emeğine çok ağır koşullarda çalışan

bu çocuklar sürekli şiddete maruz kalıyorlar.

Örgütlenmenin, sendikalaşmanın önünde büyük engeller var. İşverenlerin despotizmi bunlardan biri.

Mersin Serbest Bölge'deki direniş, bu koşullar düşünüldüğünde oldukça önemli. Birliği sağladıkları görülen işçiler mücadelelerine devam ederlerse kazanacaklarını biliyorlar.

Yok sayılan Romanlar

Türkiye'de en çok ayrıma uğrayan gruplardan biri de Romanlar. Yaşadıkları ülkelerde yaygın bir ayrımcılığa uğramalarının yanı sıra, resmi belgelere sahip olamayıp kamu haklarından da yararlanamıyorlar. Türkiye'de resmi bir araştırma olmasa da 2.5 milyon kadar Roman'ın yaşadığı tahmin ediliyor. Bu kadar büyük bir nüfusa sahip olsalar da ortada yoklarmış gibi davranmalarının nedeni yaşadıkları korku.

Barınma, sağlık, eğitim ve sosyal haklardan yoksun olarak mahrum bırakıldıkları ve işsizliğe ya da ağır çalışma koşullarına mahkum edildikleri için bu korkunun nedeni gayet anlaşılabilir. Ama artık Romanlar uğradıkları hak ihlallerini duyurmak, yok saymacılığa ve ayrımcılığa karşı mücadele etmek için örgütleniyorlar.

Bu nedenle kurulan "Türkiye'de Romanların Haklarının Geliştirilmesi" projesi birinci yılını doldurdu. "Edirne Roman Kültürünü Araştırma Geliştirme ve Yardımlaşma Derneği"de bu projede yer alıyor. Projeye ilgili değerlendirme toplantısı da 10 Mart'ta İstanbul'da yapıldı.

Nihai amaçlarını Romanların uğradıkları ayrımcılığı görünür kılmak, bunun karşısında Romanları haklarını savunmak olarak belirten proje çalışanları önümüzdeki dönem faaliyetlerini sıklaştıracaklarını ve daha fazla örgütleneceklerini belirttiler.

Abone olabilirsiniz
0536-335 10 19

MERAKlitus

Emekli orgeneral Hurşit Tolon ile birlikte Milli Uyanış ve Güçbirliği Platformu'nu kuran iki Susurluk hükümlüsü kimdir?

sosyalist işçi

Seçimler ve sol

Sosyalist işçi uzun bir süredir yeni bir sol partinin gerekliliğini vurguluyor. Sokakta var olan hareket böyle bir girişimi adeta zorluyor. Yeni bir sol parti girişiminin bir parçası olarak bazı bölgelerden bağımsız adayların çıkarılması ve eğer bu seçim kampanyası sokağa bağlı olarak sürdürülürse kazanma şansı mümkün.

Son olarak Radikal gazetesi böyle bir öneriyi ileri sürdü. Seyfettin Gürsel ile Ahmet İnsel'in yaptığı bir hesaplama göre yaklaşık 50 bin oyla İstanbul başta olmak üzere bir dizi kentte bağımsız adayların kazanma şansı var.

Doğrusu böyle bir fırsat değerlendirilmelidir. Ne var ki asıl sorun, adayların nasıl seçileceği, kimler olacağı ve nasıl bir ittifakın oluşacağı konularında düşünülmemektedir.

Sosyalist işçi, var olan sol güçlerin var olan yapıları ve çalışma tarzları ile girişecekleri bir ittifakın sonuç alabileceğine inanmamaktadır.

Bir yürüyüşte taraftarlarını 5'erli sıralar olarak dizen ve sonra da bunu büyümüş gibi gösteren, sahip olduğu hazır kıtalardan başkasını önemsemeyen bir solun emekçi yığınları harekete geçirme yeteneği hemen hemen yoktur.

Oysa bir bağımsız milletvekilini seçtirmek için gerekli 50 bin civarında oyu bir seçim bölgesinden alabilmek için bu köhnemiş sola bakmayan, ondan umudunu çoktan kesmiş olan çok daha büyük güçlere bakmak gerekli. Bu güçleri harekete geçirmek için yeni bir yüz, yeni bir liderlik gereklidir.

Eğer sokaktaki harekete uygun bir yapı bağımsız adaylar önerirse, bu adaylar sokaktaki hareketin bir parçası olursa ve sadece seçim için değil, sokaktaki mücadele konularını kazanmak için kampanya yapılırsa, işte o vakit bağımsız adayları seçtirmek kadar büyük bir oy gücü bir araya getirilebilir.

Yapılan bütün kamuoyu araştırmaları yüzde 10 barajını sadece AKP ve zor da olsa CHP'nin geçeceğini gösteriyor. MHP ve DYP bütün "milliyetçilik yükseliyor" propagandasına rağmen artmıyor ve bu iki parti barajın altında kalıyorlar.

Bu durumda 20-30 bağımsız Kürt milletvekilinin yanı sıra 10-20 sosyalist milletvekilinin parlamentoya girmesi bütün parlamenter hesapları alt üst eder.

CHP ve yandaşlarının laik-şeriatçı suni kampanyası çöker. Milliyetçilik yükseliyor şamatası sona erer. Emekçi yığınlar güçlü bir sese sahip olur. Bu fırsatı gerçekten kaçırmamak ve 3-5 küçük, sektör sol örgütün kaprislerine de kurban etmemek gerekir.

Bağımsız sosyalist adaylar ancak ve ancak sokaktaki hareketin, antikapitalist hareketin bir parçası olabildiği takdirde başarı şansı vardır.

Ateşkesi bozmak istiyorlar

Senol KARAKAŞ

Newroz öncesi Kürt hareketine yoğun bir saldırı başlatıldı. Bir yandan operasyonlar sürüyor, diğer yandan DTP yöneticileri teker teker tutuklanıyor.

Bir çok DTP yöneticisi hakkında Abdullah Öcalan'a "sayın" şeklinde hitap ettiği için dava açılıyor, DTP yöneticileri göz altına alınıyor, DTP binaları basılıyor.

Seçim milliyetçiliği

Seçimler yaklaştıkça, partiler teker teker ne kadar milliyetçi olduklarını kanıtlama yarışına giriyorlar. Türkiye'de milliyetçiliğini kanıtlamanın en iyi bilinen yollarından birisi ise Kürt düşmanlığı yapmak.

Mehmet Ağar, dinleyenlerin kulaklarına inanamadığı bir açıklama yapmış ve PKK gerillalarının siyaset yapmasının olanaklarının yaratılması gerektiğini söylemişti. Şimdi ağız değiştirdi. Diyarbakır'ı vermek değil Musul'u almak istediğini söyledi.

Tayyip Erdoğan "Kürt sorunu vardır." açıklamasından "Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır." geleneksel devlet yaklaşımına geri döndü.

CHP zaten Kürtleri de kapsamaması olasılığından korktuğu için her türlü demokratik açılıma cepheden karşı çıkıyor.

MHP ise bildiğimiz MHP. Türkiye'nin bölünmeye çalışıldığını ve kökü hem dışarıda hem içeride bir komployla karşı karşıya olduğumuzu anlatıyor. En büyük bölücünün ise Kürtler olduğunu iddia ediyor.

Newroz alarmı

Devlet ilk ağızdan başlattığı kampanyayla Newroz gerginliği yaratıyor. Gözaltılar, baskınlar, tutuklamalar hep

Newroz öncesine denk getiriliyor. Böylece Kürt hareketine gözdağı verilmeye çalışılıyor.

Bir halkın bayramını dilediği gibi kutlamasına bile izin verilmiyor. Çok açık bir gerçek var ki devlet gerginlik yaratmadığı sürece Kürtler yüz binlerce insanın katıldığı Newroz kutlamalarını kimsenin burnu bile kanamadan örgütlediler.

Newroz alarmı derin devletin kendi korkusunun alarmı. Kürt hareketinin gövde gösterisi yapmasını engellemek istiyorlar.

Kürt hareketinin ne kadar diri olduğunu görülmesini engellemek istiyorlar.

Seçimler dönemi de yaklaşıyor Kürt hareketinin sokak gücünün Kürtler nezdinde çok güçlü bir çekim merkezi olmasını engellemek istiyorlar.

Milliyetçi safsatalarının sokakta Kürtlerin kitlesel gücüyle bir kez daha açığa çıkmasını engellemek istiyorlar.

Newroz'u gerginleştiren kesinlikle bayramın sahipleri değil, bir halkın kendi bayramını kutlamasını engellemek isteyenlerdir.

Ateşkesi bozma çabası

PKK geçtiğimiz eylül ayında tek taraflı ateşkesi ilan etti. Sanki ateşkes ilan eden güç Kürt hareketi değilmiş gibi, sanki ateşkes yanıtı kalmış olsa da Kürt

hareketi ateşkesi sürdürmeye devam etmiyormuş gibi Kürt milliyetçiliği yeniden suçlanmaya başlandı.

Aydınlar arasında, örneğin Perihan Mağden'in yaptığı gibi, Kürt milliyetçiliğinden gına geldiğini söyleyenler çıkmaya başladı yine. En iyi ihtimalle "tarafklar sakın olmaya" çağırılıyor. Oysa sorun ne "Kürt milliyetçiliği" ne de Kürt hareketinin sakin olmamasıdır.

Sakin olmaya, sınırlarına hakim olmaya çağırılması gereken derin devlettir. Savaş naraları atanlardır.

"Kürt milliyetçiliğini" her ağızlarına aldıklarında Türk ırkçılığı yapanlardır.

Şimdi tüm güç ve enerjileri Kürt hareketinin barış çağrılarını kulaklarını tıkayanların kulaklarını açmak için mücadele edilmelidir.

Irak'ta ABD işgalinin ardından bir Kürdistan'ın şekillenmekte olmasından korkanlar çok komikler. Aynı isimler, aynı güçler ABD'nin Irak işgalini desteklediler. Türkiye'de ise Kürt hareketi en başından beri ABD'nin Irak işgaline karşı çıktı.

Irak'ta bir Kürdistan'ın şekillenmesinden ve bunun Türkiye'ye olumsuz etki yapmasından korkanlar, ABD ile en dostane işgal bağlarını kuranlardır. İncirlik Üssü'nü ABD'ye kullandıranlardır.

Bir halka bayramını rahat rahat kutlama izni vermeyeceksiniz, kime "sayın" demeleri gerektiği konusunda zorbalık yapacaksınız, ateşkes çağrısına yanıt vermeyeceksiniz, seçim dönemi milliyetçiliği gazına son gücüne asılacaksınız, ABD işgalıyla işbirliği yapacaksınız, sonra bu işgalin sonuçlarından yine aynı halkı sorumlu tutacaksınız.

Hiçbir şansınız yok.

Kürt hareketi Newroz'da gücünü bir kez daha gösterecek.

Seçim yatırımlarınızı boşa çıkartacak.

Newroz alarmı derin devletin kendi korkusunun alarmı. Kürt hareketinin gövde gösterisi yapmasını engellemek istiyorlar

ANTİKAPİTALİST FORUM

DSİP, Kapitalizm küresel ısınmayı durdurabilir mi?, Emperyalizm, direniş ve anti kapitalizm, Yeni solun yükselişi, Kemalizm, yurtseverlik, milliyetçilik ve sosyalizm, Chavez'den Morales'e: Latin Amerika'da sol dalga başlıklı konular etrafında

Antikapitalist Forum'lar düzenliyor.

Ankara: 31 Mart, İzmir 7 Nisan,

Bursa: 31 Mart ve Akhisar: 8 Mart

Ayrıntılı bilgi için:

536 - 335 10 19

KYOTO'YU İMZALA

28 NİSAN

KADIKÖY'DEYİZ

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi **DSİP**

1 MAYIS'DA ALANLARDA

12 mayıs

ANKARA'DAYIZ

MEDİKOMU VERMİYORUM

sosyalist işçi

G8

Kâr değil, insan!

Almanya'da toplanacak olan G8'e karşı küresel hareketle birlikte sokaklarda olacağız

KEG:
0537 - 723 54 94

Dünyaya işga

Göstericiler, Irak savaşı ile Vietnam savaşı arasındaki benzerliği de çok iyi görebildikleri için, gösteriye Vietnam anıtından başlayıp, 'savaş bakanlığı' Pentagon'un önünde bitirdiler

Cengiz ALĞAN

ABD'nin Irak'ı işgalinin 4. yılı bitti. Savaşın yıldönümü itibariyle ölü Iraklı sayısı 700 bin, ABD askeri sayısı 3 bin küsur. Bir hesaba göre, bu savaş ve işgalin sadece ABD'ye maliyeti (dünyanın geri kalanına ve özellikle de komşu ülkelere maliyetini saymıyorum bile) 2.5 trilyon dolara ulaşacak. Bu parayla dünyanın bütün yoksullarının barınma, gıda, giyecek gibi temel ihtiyaç sorunları ortadan kaldırılabilir.

Oysa bu para daha fazla Iraklıların, daha fazla asker olmak zorunda kalan yoksul (ve çoğu kez siyah veya Hispantik olan) Amerikan gencinin ölmesi pahasına, savaşın ve işgalin sürdürülmesine harcanıyor.

Sonuçlar vahim. Saddam döneminin bile gerisine düşmüş bir yaşam standardı sürdürmeye çalışan bir ülkeye dönüştü Irak. Ne su bulabiliyor Iraklılar, ne de elektrik. Bunlar olmayına hastalıklar artıyor. Ülkenin her yeri karaborsa çeteleriyle dolu. Açlıktan, susuzluktan ve hastalıktan kırılan Irak halkını bir de çeteler soyuyor. Irak'taki en revaçta mesleklerden biri mezarcılık haline geldi. Çünkü hergün sadece saldırılarda ortalama 100 insan ölüyor. Bunun bütün sorumluluğu, savaş baronlarından oluşan Bush ekimine ait.

Bush'un Irak'a saldırmadan önce söylediği yalanların yalan olduğunu artık bütün dünya biliyor. Daha önce Amerikalıların çoğunluğu bunların gerçek olduğundan kuşku duymuyordu.

Saddam'ın elinde gerçekten de nükleer silahlar olabileceğine ihtimal verenler çoğunluktaydı. Özellikle de 11 Eylül saldırılarından sonra. Dünyanın en büyük barbarlığı gibi tanıtılan,

elbette çok acı ama sonuçta sadece iki kulede (ve uçakların içinde, toplam) 2 bin 500 insanın ölümüne yol açtığı halde, iki ülkeyi yerle bir etmenin gerekçesi yapılan 11 Eylül saldırılarının şokunu yaşayan; kendisini dünyanın geri kalanından izole sanan sıradan Amerikalıların çoğunluğu bu saldırıların intikamının alınması gerektiği söylemine inanmıştı.

Ama şimdi durum böyle değil. Bugün o sıradan Amerikalıların, sıradan, halktan Amerikan seçmeninin % 74'ü görüşünü değiştirdi. Artık her 4 Amerikalı'dan 3'ü Bush'a ve politikalarının doğruluğuna inanmıyor.

Amerika'da on binler

17 Mart uluslararası eylem gününde 200 şehirden otobüslerle Washington'a akan on binlerce savaş karşıtı bunu yine sokakta da gösterdi.

Göstericiler, Irak savaşı ile Vietnam savaşı arasındaki benzerliği de çok iyi görebildikleri için, gösteriye Vietnam anıtından başlayıp, 'savaş bakanlığı' Pentagon'un önünde bitirdiler.

Amerika'da savaş karşıtları ABD'nin Vietnam yenilgisinde büyük bir rol oynadılar. Bu savaşta da yine önemli bir rol oynuyorlar. Savaşı yürüten ekibin işbaşından indirilmesi için ellerinden geleni yapacaklar ve Bush ekibini iktidardan indirecekler.

Yalnız değil. Bütün dünya işgale karşı olduğunu sokak gösterileriyle kanıtladı. Bizler de Amerikalı savaş karşıtlarına desteğimizi, yalnız olmadıklarımızı göstermeye devam etmek zorundayız. Tıpkı 1 Mart'ta, 17 Mart'ta olduğu gibi. Biz bu savaşı durdurabiliriz. Çünkü bu savaşı sadece biz durdurabiliriz.

17 Mart uluslararası eylem gününde 200 şehirden otobüslerle Washington'a akan on binlerce savaş karşıtı bunu yine sokakta da gösterdi.

Her yerde gösteriler

Atina, Macaristan, Danimarka, Kıbrıs, İspanya, Nikaragua, Kanada, Şili, Güney Kore, Japonya, Irak başta olmak üzere neredeyse tüm dünyada savaş karşıtı gösteriler oldu.

Gazete yazıları yazılırken ABD'nin çeşitli kentlerinde hâlâ gösteriler sürmekteydi. ABD'de yapılan gösterilerin en büyükleri Washington, Chicago, San Francisco'da yapıldı.

Bush'un kamuoyu desteğinin % 26'lara kadar gerilediği bir dönemde bu gösteriler ayrı bir önem taşıyor. Kendi halkından bile destek alamayan bir savaş ekibinin dünyanın başka ülkelerinde destek bulması mümkün değil.

Irak halkının direnişi dünyadaki savaş karşıtı hareketten destek aldıkça büyüyor ve yayılıyor. Bu desteği sergileyen ABD'li savaş karşıtlarının da elini güçlendirmek için mücadeleye devam.

İstanbul'da 3 ayrı eylem

Bütün dünyada savaş karşıtları, buldukları şehirlerde merkezi eylemler düzenlemeye çalışırken Türkiye'deki eylemlerin İstanbul ayağında üç ayrı eylem düzenlendi. Sendikalar ile TMMOB'nin şehir dışından otobüs kaldırdığı Küresel BAK eylemi, başını Yurtsever Cephe'nin çektiği ve sadece emperyalist savaşlara karşı olan Dolmabahçe eylemi ve İslamcılarının bir örgütlenmesi olan Özgür-Der eylemi.

Toplamda 10 bin kişiyi bulmayan bu eylemlerin birleşik yapılması nicelikten öte bir anlama sahip olacaktır. Gösteriyi yoldan ya da evinde TV'de izleyen, gazetede okuyan ama gösteriye çeşitli nedenlerle katılmayan insanlar üzerinde daha büyük bir etki ve güven hissi yaratacaktır.

le Karşı

Savaş karşıtları Küresel BAK ile Kadıköy'deydi

İlle de barış olsun

Irak'ta yaklaşık bir milyon kişiyi öldüren, milyonlarca insanı evsiz bırakan ABD işgalinin 4. yılında tüm dünyada savaş karşıtı etkinlikler düzenlendi.

17 Mart Küresel Eylem Günü'nün inşasında Küresel BAK yüz günde yüz toplantı hedefini aştı.

Kasım ayından beri ondan fazla şehirde yüzlerce toplantı, söyleşi yapmanın yanı sıra uluslararası toplantılara da katıldı.

İzmir ve İstanbul'da üç gün süren **Barış Panayırı** etkinliği sayesinde yaklaşık kırk bin kişiye ulaşıldı. Binlerce aktivist föyü dolduruldu.

Ankara'da **'Umut İşgal Edilemez'** etkinliğinde birçok üniversite öğrencisine ulaşıldı. Basın açıklamaları, konserler düzenlendi. Birçok yerel gazetede 17 Mart duyurusu yapıldı.

Bütün bu etkinliklerin hepsinde ABD'nin savaş politikaları, Irak halkına

yaptıkları teşhir edildi. Konuşmacılar, sanatçılar tüm dünya savaş karşıtlarıyla beraber 17 Mart'ta sokakta olmaya çağrı yaptı.

İstanbul Kadıköy'de düzenlenen eyleme 6 bin kişi katıldı. **Küresel BAK** korteji yine en canlı, en renkli, en genç kortejdi. Eylem esnasında **BAK** korteji sürekli büyüdü.

Rengarenk bayrakları, sloganları sayesinde yol kenarında eylemi izleyen insanları da arasına katabileceğini gösterdi.

"Hepimiz Ermeni'yiz" sloganı atıldığında bütün kitle sloganı katıldı. Bu da gösteriyor ki (çok çeşitli kesimlerden insanları bünyesinde barındıran BAK'ı baz alacak olursak) büyük bir çoğunluk hâlâ milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı. Savaş karşıtları ellerinde "Hepimiz Iraklıyız" dövizleri taşırken, "Hepimiz Ermeni'yiz" sloganı atmayı ve bu iki sorunu kolayca birbirine bağlamayı biliyor.

GÖRÜŞ

Çanakkale geçilmez

"Tekil devlet yapımıza saldıranlar, ortak değerlerimizi vurgulamak yerine yapay ayrılıklar yaratmaya çalışanlar tarihin tozlu ve kara sayfalarında kaybolacaklardır" demiş Cumhurbaşkanı Sezer, Çanakkale Şehitlerini Anma Günü'nde konuşurken. "Herhalde", diye düşündüm, "CHP'den, silahlı kuvvetlerden ve Cumhuriyet gazetesinden söz ediyor". Memlekette Necmettin Erbakan'ın başbakan olmasından bu yana, on küsur yıldır yaratılan en önemli "yapay ayrılık" laik-şeriatçı ayrılığı olduğuna göre, başka neden söz ediyor olabilir ki?

Sonra düşündüm, Türkiye Silahlı Kuvvetleri hakkında Cumhurbaşkanı'nın "tarihin tozlu ve kara sayfalarında kaybolacaklardır" demesi biraz garibime gitti. Anlaşılan, Kürt hareketinden söz ediyormuş!

İlginç, değil mi? Gerçek Türkiye'de şeriat isteyenlerin oranı belki %1, belki %2, toplumun ezici çoğunluğunun laikliğe bir düşmanlığı yok, dolayısıyla laik-şeriatçı ayrımı tümüyle yapay. Gerçek Türkiye'de Kürt olmak kendi dilini konuşan, daha yoksul olan, baskıya ve ırkçılığa maruz kalan bir kişi olmak demek, yani Türk'ten farklı olmak demek, yani ayırım yapay değil.

Oysa, deriniyle ve sığıyla, tüm devlet güçleri ve resmi ideologlar yapay ayrımı gerçek, gerçek ayırımı yapay olarak göstermek için elinden gelen her şeyi yapıyor!

Her iki durumda da, "korkunç" bir düşman göstermiş oluyor. Bir yanda, Müslümanlar, şeriat isteyenler, "örümcek kafalılar", cumhuriyeti yıkmak isteyenler; bir yanda da yapay bir ayrılık yaratarak ülkeyi bölmek isteyen "terörist" Kürtler.

Böylece, Türkiye'nin müthiş bir saldırı ve tehdit altında olduğu anlatılıyor. Gerçek düşman olup kendilerini gizleyen, takıye yaparak sanki düşman değilmiş gibi görünen "şeriatçılar"; aslında ayrı olmayan ama ayrı olduklarını savunan Kürtler; ve elbet Türkiye üzerinde karanlık "oyunlar" ve "planlar" kuran "dış güçler".

Sezer, Çanakkale Savaşı'nın 92. yıldönümünde konuşuyordu. Onuncu, yirminci, yüzüncü yıldönümlerinin kutlanmasını anlarm da, 92'nin anlamı ve önemi nedir? Üstelik, bizzat Çanakkale Savaşı'nın önemini anlamak da güç. Evet, İngilizlerin Çanakkale Boğazı'ndan geçerek İstanbul'a ulaşmaları engellendi. Ama İngilizler üç yıl sonra İstanbul'u yine işgal etti! Çanakkale, savaşın sonucunu değiştiren bir muharebe değildi.

İstanbul'un dört bir yanına dikilen dev Türk bayraklarıyla, yakalara takılan Atatürk silüetli rozetlerle, her yerde ve her zaman Atatürk edebiyatı yapmakla aynı anlamı taşıyor Çanakkale Şehitlerini Anma Günü. Sezer'in dediği gibi "saldıranlar" var, ama "tarihin tozlu ve kara sayfalarında kaybolacaklar" çılgınlığını atma anlamını taşıyor.

İrfan Aktan'ın derlediği Zehir ve Panzehir kitabında Tanıl Bora şöyle diyor: "Samuel Huntington Biz Kimiz adlı kitabında Amerikan halkının 11 Eylül'den sonra ... tehdit algısına karşı müteyakkız duruma geçtiğini belli etmek için çok yaygın biçimde bayrak asmaya başladığını ... söylüyordu". Amerikalılar Çanakkale şehitlerini anamadıkları için sadece bayrak asıyor, ama olgu aynı olgu: Devlet, saldırıya ve düşmana işaret ediyor, halkı milliyetçilik etrafında birleştirmeye çalışıyor.

Yine Bora ile bitirelim:

"Burada en büyük talihsizlik, CHP'nin bu akıntıya karşı bir sal bile yüzdürmüyor olmasıdır; CHP'nin bu dalganın imkânlarından istifade etmek dışında hiçbir perspektifi yok. Sol açısından en büyük problem, bu dalganın dışında kalınmayacağı ve popülerleşmek ve meşrulaşmak açısından bu milliyetçi tepki potansiyeline bir şekilde eklenmek gerektiği düşüncesi. Bu, tam intihari bir düşüncedir".

Roni Margulies

Başka bir dünya nasıl kurulacak? Aşağıdan mı, yukarıdan mı?

Volkan AKYILDIRIM

Milyonlarca insan için hayat katlanılmaz, bir o kadar da akıldışı görünüyor. Muazzam bir zenginlik var, ama milyonlar aç. Üretim ve teknoloji hızla ilerliyor, ama milyarlar barınma, ısınma, eğitim ve sağlık hizmetlerinden yoksun. Kapitalizm, insanlığa tüm sorunları çözecek sınırsız bir ilerleme vaat etmişti, ancak 350 yıllık tarihinin sonunda sömürü, savaş, işgal, küresel ısınma, cinayet, kanser, depresyon, ayrımcılık, ırkçılık gibi kötülüklerden başka hiçbir şey getirmedi.

'Başka bir dünya mümkün' sloganı bugün milyonlarca insan için değişimin ne denli acil ve gerekli olduğunu ortaya koyuyor. Ama hangi yolu izleyeceğiz?

Ezilenler hep değişim istedi

Tarihin ilerletici gücü sınıf mücadelesi oldu.

Nerede zalimler varsa, orada ezilenler direndiler ve değişim istediler.

Uluslararası bir sistem olarak varolan kapitalizm, ilk kez ortak bir dünya tarihi, ortak bir dünya toplumu yarattı.

Kapitalizm doğduğu andan itibaren mezar kazıcısını da yarattı. Nüfusun büyük çoğunluğunu işçileştirdi, fabrikalarda ortak çalışmaya yöneltti, büyük şehirlerde topladı. Yaşamak için emeğini ücret karşılığında satmak zorunda kalan sınıf, üretimden gelen gücüyle tüm toplumu sırtında taşıyordu.

Hayatı yaratan işçi sınıfının ortaya çıkışı, değişim ve özgürlük isteğini ilk kez gerçek bir olasılık olarak gündeme getirdi.

İki farklı yol

Ezilenlerin mücadelesi iki farklı çözümü öne çıkardı hep.

Birileri değişimin 'yukarıdan' olacağını ileri

sürdü.

Ütopycı sosyalistlere göre kapitalistler zenginliği gönüllü olarak paylaşmalı, akılcı ve adil bir toplumu kurmalıydılar.

Anarşistler özgürlük istedikler. Onlara göre değişim 'bilinçli' unsurların siyasal mücadelesiyle sağlanabilirdi.

Sosyal demokrasi, kapitalizmi değiştirmek için ezilenlerin kendilerine oy vermesinin yeterli olduğunu söyledi. Ezilenler sosyal demokrat partiyi destekleyecekler, o parti bir gün parlamentoda çoğunluk olacak ve geçirdiği yasalarla adaleti sağlayacaktı.

Stalinizme göre değişim kendi partilerinin iktidarıydı. Parti, ister ayaklanma, ister darbe, ister Kızılordu'nun işgali, isterse seçimle işbaşına gelsin ezilenler zorla da olsa kurtarılacaktı.

Üçüncü dünya milliyetçilerine göre çözüm silahlı mücadeleyle, bu mücadeleyi veren bilinçli azınlığın iktidara el koymasıyla gerçekleşecekti.

Hepsi de birbirinden farklı ve zıt gözükseler de ortak bir düşünce de

bileşmekte: İşçiler, ezilenler kurtarılmalıdır. Yani kendi bağımsız güçleri yoktur onların. Her zaman akıllı, bilinçli ve her şeyi bilen birileri tarafından kurtarılmaya ihtiyaç duyarlar.

Böyle düşünen anarşist kurtarıcılar suikast, bomba ve gizli dar örgütlere sarıldılar.

Sosyal demokrat kurtarıcılar I. Dünya Savaşı'ndan bu yana kendi egemenlerini desteklediler ve bugün kapitalizmin ayakta kalmasını onlara borçluyuz.

Stalinist kurtarıcılara sosyalizm adını kullanarak ezdiler. Ordulu, gizli polisli, nükleer bombalı, bürokratik, ayrımcılık, işkenceli, ayrımcı, cinsiyetçi bir sosyalizm! Neyse ki Doğu Avrupa işçi sınıfı tarafından yenildiler.

1970'ler boyunca revaçta kalan gerilla hareketleri ise hiçbir şey kazanamadıkları gibi devlet tarafından kolayca ezildiler. Küba'da ayakta kalmayı başardılar, ama yine ezerek, sömürerek, hapse tıkarak.

Aşağıdan sosyalizm

Marks'a göre işçi sınıfının kendini önce kurtarıcılardan kurtarması gerekir.

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır." İşçiler kendi öz talepleri için harekete geçip birleşmezlerse, mücadele edip dünyayı değiştiren kendilerini de değiştirmezlerse, kendi sorunlarıyla tüm ezilenlerin sorunlarını bir görüş herkes için özgürlük istemezlerse hiçbir değişmez.

İşçi sınıfının büyük çoğunluğu istemeden iktidarı almayı baştan reddeden Rosa Lüksemburg'a göre değişim kendiliğinden mücadelenin gelişmesiyle, protestolar, grevler, genel grevlerle sağlanabilir.

"Görevimiz işçi sınıfına yardımcı olmak" diyen Lenin, 1917 yılında cahil, kaba, dindar Rus işçilerinin kendi öz örgütleri işçi konseylerini kurmalarını bu yöndeki en gerçekçi adım olarak görmüştü.

Troçki, yukarıdan değişimi dayatanlara şöyle diyordu: "Hiçbir yanılmaz parti, yanılmaz merkez komite, yanılmaz genel sekreter tarihin çarkı karşısında ayakta kalamaz."

Gramsci, ezilenlerin öz örgütlerini kurmasını tarihteki ilk ve gerçek "aşağıdan özgürleşme hareketi" olarak selamlar.

Biz de onlar gibi değişimin yukarıdan değil aşağıdan gerçekleşebileceğine inanıyoruz. 21. yüzyılda başka bir dünya mümkünse, çözüm aşağıdan gelecek.

Okumuşların, akıllıların, elitlerin, profesyonel siyasetçilerin, generalerin, toplum mühendislerinin değil, işçilerin ve ezilenlerin kendi mücadelesiyle, yaratıcılıkları ve öz örgütlenmeleriyle.

Hep birlikte değiştireceğiz, hep beraber kurtulacağız.

FİLM

Militarizme, erkeklığe ve ırkçılığa methiye: "300"

Daha gösterime girmeden tartışmalara yol açan '300 Spartalı', M.Ö. 480 civarında gerçekleşen Termofil Savaşı'nı ele alıyor. Termofil, bugün Mora Yarımadası olarak adlandırılan Peloponnes Yarımadası'nda Dorlar tarafından kurulan şehir ve şehir devletidir. Yunan kent devletlerinden oluşan bir ittifak, Mora yarımadasını Balkanlar'a bağlayan Termofil dağ geçidinde kendisinden çok daha kalabalık istilacı Pers ordusuna direnir. Film, Sin City'nin de yaratıcısı olan çizgi romancı Frank Miller'in çalışmasından esinlenerek çekilmiş. Frank Miller'in çizgi romanlarının estetik çekiciliğine karşın, tarihi gerçekleri çarpıtması, Japonlar hariç tüm Asyalıların, ırkçı bir yaklaşımla 'kötü ve barbar' olarak göstermesi de, filmde aynen tekrarlanıyor. Miller'in Spartalılar hakkındaki sözleri, bu ırkçılığı tamamlayan bir militarizm aşkı segiliyor:

"Tam anlamıyla bir savaş toplumu olmaları, kendilerini tamamen savaşmaya adanmaları açısından eşsiz oldukları iddia edilebilir". Ortak yazar-yönetmen Zack Snyder, Miller'in sözlerine şunları ekliyor: "Spartalılar savaş için yaşıyorlar. Savaşa bayılıyorlar".

Konusu ve tartışmaları yanında, filmin gişelerde oldukça hızlı bir başlangıç yapmasının bir nedeni de, sanal arka planlar ile canlı aksiyonu birleştiren tekniği ve satürasyonu azaltarak elde edilen özel atmosferiyle sağlanan kitch estetiği de olabilir.

Spartalılara yakıştırılan tutku, cesaret, fedakarlık, mertlik gibi kavramlar sonunda, erkeklığın ve militarizmin methiyesi olarak karşımıza çıkıyor. Kahramanlıkları ve kaslarıyla 'erkeklığın' yüceltildiği bir filmde, Atinalılardan "oğlanlar" diye küçümseyerek söz edilmesi ve Pers Kralı Serhas'ın (Kserkses) kadını bir figür olarak gösterilmesi, homofobinin özünde de bu, erkeklığı yücelten zihniyetin olduğu düşünülürse, hiç de çelişkili değil.

Filmin asıl tartışma yaratan yönü, Perslerin barbarlar olarak gösterilmesi ve Batı uygarlığının beşiği sayılan Yunan uygarlığının yüceltilmesi. Filmin gösteriminin tam da, ABD'nin İran'a saldırı hazırlığı yaptığı bir döneme denk gelmesi de, konuyu hassaslaştırıyor. Medeniyetler çatışmasına tarihsel bir dayanak arama çabası olarak da algılanabilecek olan film, mistisizmi de kötüleyerek, ideolojik alt yapısında hiç bir şeyin tesadüfe bırakılmadığını kanıtıyor.

Filmin dayandığı ideolojik söylemin asıl sorunuydu, Persler'in M.Ö. 480'de istilacıları nedeniyle barbar olarak gösterilmelerine karşın, bugünün istilacıları olan Batılı emperyalistleri temize çıkarmayı amaçlayan, "aklın merkezi olan Batı" gibi propaganda mesajları.

Yönetmen: Zack Snyder, Senaryo: Frank Miller, Zack Snyder, Kurt Johnstad, Michael Gordon Oynayanlar: Gerard Butler, Lena Headey, Vincent Regan, David Wenham, Dominic West, Michael Fassbender, Rodrigo Santoro, Andrew Tiernan

Gölge etmeyin yeter!

Kimsenin okumadığı dergiler yazıyor, "Devrimci öncü biziz, bizi izleyin." diye.

Savaşa hayır diyoruz, birileri 'cık cık' diyor, olmaz, "emperyalist savaşa hayır" deyin.

Kyoto'yu imzala, bir adım at bari diye yırtınıyoruz, diyorlar ki siz sahte çevrecisiniz "asıl mesele sistemi yıkmak."

Seçimler geliyor, hani emekçilerin birleşik adayları diyoruz, yok hayır benim küçük partime oy ver seni de kurtaracağız yanıtı geliyor.

Sağlığımızı koruyacağız diye slogan atıyoruz, kaba bir erkek sesi bastırmaya çalışıyor: "Yaşasın devrim ve sosyalizm," yani reçeteyi uygula!

Sıradan insanların sesi çıksın istiyoruz, çıksın ki kendi kaderimizi kendimiz belirleyelim diye, yok hayır diyorlar: "Mahir Hüseyin ulaş, kurtuluşa kadar

savaş." Sadece büyük ve silahlı devrimciler bu işi yapar...

Kabak tadı verdiniz, yukarıdan değişim meraklıları. Önerdiğiniz çözümler iktidar oldu, darağacı oldu, toplama kampı oldu, defalarca yenildiniz.

Biz sıradan insanlar, kendi kendimiz bu işi yaparız, biliyoruz siz iflah olmayacak denli hayatın merkezine kendi örgütünüzü koyarsınız.

İstediginizi yapmakta özgürsünüz, yeter ki bunu sosyalizm olarak yutturmaya kalkmayın.

DÜNYA

AB yurttaşları
AB'li olmaktan
mutsuz

Financial Times gazetesi ile Harris şirketi tarafından yapılan bir kamuoyu yoklamasında, 50'nci yaş gününü kutlamaya hazırlanan Avrupa Birliği'nde vatandaşların yüzde 44'ünün Birlik üyesi olmaktan mutsuz olduğu sonucu çıktı.

Financial Times'ın habere göre, 50'nci yaş kutlamalarının kötüye gittiğini düşünüyor. Ankete göre AB üyesi olduktan sonra ülkelerinin geliştiğine inananların oranı yüzde 25'te kaldı.

Ankete katılanların şikayetlerinin başında Birliğin çok bürokratik olması geliyor.

Bir Amerikan
klasiği

G-8 ile kalkınmakta olan ülkelerin çevre bakanlarının Almanya'nın Postdam kentinde yaptıkları konferansta iklim değişikliğiyle mücadele konusunda büyük görüş farklılıkları ortaya çıktı. Katılımcı ülkelerin büyük bölümü hemen harekete geçilmesini isterken, ABD bazı önemli önerilere destek vermedi.

Üye ülkeler karbon gazı ve benzeri gazların atmosfere salınımının azaltılması çabalarının, sürdürülebilir ekonomik kalkınmayla el ele ilerlemesi gerektiğinde genel olarak hemfikir. Ancak, ABD karbon alışverişine ve kalkınmakta olan ülkelere yağmur ormanlarının korunması için yapılacak mali yardımlara ilişkin bir öneriyi muhalefet etti.

Kyoto'yu da
imzalamadı

Atmosfere salınan karbon emisyonlarında indirmeye gidilmesi konusunda ilk anlaşma, Kyoto kentinde 1997 yılında yapılan zirvede sağlanmıştı. Aradan geçen 10 yıla rağmen Bush yönetimi çevrecilerin bütün baskılarına rağmen anlaşmaya imza atmadı.

ilişki için:

sosyalistisci@gmail.com
Bölgenizde, okulunuzda, işyerinizde veya sendikanızda yaşadığınız olayları, Sosyalist İşçi'de çıkan yazılar üzerine düşüncelerinizi en fazla 200 kelime ile yollayın.

İsrail sorunu tırmandırıyor

Filistin'de yeni hükümet yemin törenini yaptı. Ülke dışından törene katılan Ekmeleddin İhsanoğlu, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas ve Başbakanı İsmail Haniye ile baş başa görüşmeler yaptı. Yeni hükümet Hamas ile El Fetih arasında ateşkes çabaları doğrultusunda önemli bir adım. İhsanoğlu, "Hem Abbas, hem de Haniye ile ikili görüşmeler yaptım. Tüm itilaf unsurları geride bırakıldı. Çok ümitliyim" diye konuştu.

İsrail Başbakanı Ehud Olmert ise uluslararası topluma, Hamas ile El Fetih'in kurduğu yeni hükümete de boykot uygulanması yönünde çağrıda bulundu. "Uluslararası toplumun hükümeti tecrit etmek için benimsediği tutumu devam ettireceğini umuyoruz" ifadesini kullandı.

ABD kabininin Hamaslı

üyeleriyle temas kurmayacağını, ancak duruma göre diğer üyelerle görüşebileceğini duyurdu. Yeni birlik hükümeti kurulmasına rağmen, Filistin hükümetine doğrudan yardım ambar-

gosunu kaldırmayacaklarını bildirdi.

Ortadoğu'da akan kanın bütününden sorumlu iki ülke, ABD ve İsrail barış yolundaki her adıma karşı olduklarını bir kez daha kanıtladı.

ABD raporunda itiraf: Afganistan'da başarısızlık

Tony Blair'in Irak'taki birlikleri geri çekeceğini açıklamasından sonra Dışişleri Bakanı Des Browne 1.400 askerin daha Afganistan'a yollanacağını duyurdu. Ama Afganistan'da savaşın başarıyla çıkılması ihtimali uzak.

Uluslararası Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin (CSIS) bulguları bu yönde. Raporun başlığı "Kırılma Noktası". Rapor sıradan binlerce Afganla görüşülerek hazırlanmış. Durum giderek kötüleşiyor. Kabil hükümeti giderek izole oluyor. Halkın beklentileri karşılanmıyor.

Başarısızlığın nedeni ABD'nin yerleştiği kurumlar. Açılan yeni mahkeme salonları ve polis karakollarına rağmen halk adaleti kabile yetkililerinden bekliyor. Çünkü

çoğunluk mahkeme masraflarını karşılayamıyor.

İşgalin gelecekteki istikrarını sağlaması beklenen Afgan ordusunda bile düzensizlik hakim. ABD'nin sağladığı milyarlarca dolarlık askeri yardım da işe yaramıyor.

Daha fazla asker

Hayatını tarımla kazanan büyük çoğunluk giderek yoksullaşıyor ve afyon ekimine yöneliyor. İşgalden bu yana temel hizmetler sağlanamıyor. Kabil günde en fazla 2 saat elektrik alabiliyor. Yine de Afganistan'a daha çok asker göndermeyi tek çözüm olarak görüyorlar.

Geçen haftalarda savaş suçlusu ilan edilerek hapse atılanlara af talebiyle sokağa çıkan 25 bin kişinin eylemi derhal işgal

karşıtlığına dönüştü. Göstericiler "ABD'ye ölüm! sloganları attılar.

Direnişin ana gövdesini Taliban'ın oluşturuyor. Ama giderek fazla sayıda insan işgal karşıtlığına yöneliyor. Raporun hazırlayıcılarından Seema Patel durumun medyada yansıtıldığından çok daha vahim olduğunu belirtiyor. Afganistan'dan yeni ayrılan General Karl Eikenberry ABD kongresinde yaptığı konuşmada "hükümetin Afgan halkı gözünde inandırıcılığını yitirdiğini ve demokratik, ılımlı ve kendi kendine yeten bir devlet kurma hedefinin sonsuza kadar ortadan kalktığını" söyledi.

ABD sadece Irak'ta değil Afganistan'da da batağa gömülmüş durumda.

Cengiz Alğan

BENCE
BAŞKA BİR DÜNYADA

... maalesef kara mizah türündeki haberlerden mahrum kalacağız. Star Ana Haber'de izledim Pazar akşamı. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik otistik çocuklar için yapılmış bir merkezi ziyaret ediyor. Küçük bir kız çocuğuna banka hesap cüzdanı gibi bir şey uzatıyor. Kız şaşkınlıkla hesap cüzdanına bakıp "Bu mu? Hediye bu mu?" diye soruyor. Bakan "Evet. Bu işte hediyen." diye 'babacan' bir tavırla uzattığı cüzdanı tekrar kızın avuçlarına sıkıştırıyor.

Asıl mizah buradan sonra başlıyor ama. Bakan bakıyor ki elindeki anlamamış, bu kez cebinden çıkarıp 50 ytl veriyor. Kız yine şaşkın, elindeki hem anlamlandıramamış hem küçümser: "Bu mu?" diye soruyor yine. Bu kez Bakan da şaşkın. O da anlayamıyor kızın parayla 'kuramadığı' ilişkiyi. "Bundan güzel hediye mi olur? Bununla istediğini alırsın." diyor. Kız oralı değil: "İnsan elinde bir pakette gelir!" diye fırça atıyor karşısındaki tanımadığı adama.

Bence başka bir dünyada ihtiyaçlarımızı para adını verdiğimiz kağıtlarla ya da banka hesap cüzdanı adını verdiğimiz ve içinde sanal bir para gizli daha kalın kağıtlarla karşılamaya ihtiyacımız olmayacak. Çünkü bütün toplumun bütün ihtiyaçları hepimizin harcadığı toplumsal emek miktarı karşılığı sağlanmış olacak. Bunun için de para denen zirvalığa ihtiyacımız olmayacak. İhtiyacımız olanı istediğimiz kadar, istediğimiz yerden alabileceğiz. Her ay başı kira, elektrik, su faturası, telefon kontörü parası ödemek zorunda kalmayacağız.

Bu hizmetler ücretsiz olacağı için sınırlı konuşma imkanı olanlara sunulan kontör hizmeti zaten ortadan kalkmış olacak (alın size gereksiz bir işkolu daha. Başka bir dünyada kontör kartları da basılmayacağı için çevre daha az kir-lenecek).

Otistik küçük kız çocuğu 'başka bir dünya'yla ilişkisini Bakan'dan çok daha önce kurmuş.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet ge-reklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mü-cadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

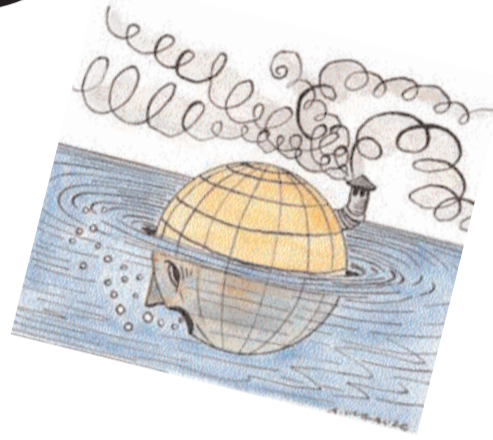
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikir-lere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Kyoto'yu imzala

Kyoto protokolü 1992'de imzaya açılan ancak 1994'te yürürlüğe giren, 2008-2012 yılları arasında imzalayan ülkelerin sera gazı salınımlarını indirmek üzere hazırlanmış olan bir anlaşma. Anlaşmaya göre ortalama 5,2 oranında bir indirim söz konusu ancak AB'de bu oran %8.

Kyoto'yu imzalamamak dünyayı sona götürür

Kyoto Protokolü'nü imzalamayan ülkeler olan ABD ve Avustralya'nın yanında Türkiye de yer alıyor. Üstelik 1990-2004 yılları arasında sera gazı salınımını 170 milyon tondan 357 milyon tona çıkararak dünyada 13. sıraya yerleşti.

Bilim insanlarının dünyanın bu gidişatının durması için sera gazı salınımının azaltılması ile ilgili ortaya attığı rakamlar ilk bakıldığında imkânsız gibi görünüyor. Rakamlar 2050 yılında kadar ortalama %95 oranında bir azaltmaya gidilmesi gerektiği yönünde.

Küresel ısınma ile ilgili her geçen gün daha korkunç gerçekler açıklanıyor. Kuraklık ve susuzluk dünya için olduğu kadar Türkiye için de ciddi bir tehlike. Türkiye Kyoto'yu imzalamaması durumunda kendi sonunu getirmiş olacak. Kyoto'yu imzalamamak demek, tüm insanlığı tehdit eden küresel ısınma felaketini umursamamak, bunun için hiçbir şey yapmamak demek. Türkiye küresel ısınmanın ciddiyetinin farkına vararak Kyoto'yu acilen imzalamalı,

yenilenebilir enerji kaynakları kullanımına geçmelidir.

Türkiye'nin Kyoto'yu imzalaması, yaşanacak bir dünya kalmaması için bir adım. Bunu böyle görmek ve bu yönde hükümetin üzerinde baskı kurmak gerekiyor. Önce Türkiye ve Kyoto'yu imzalamayan diğer ülkeler olan ABD ve Avustralya üzerinde imzalaması yönünde baskılar oluşturulmalı.

Daha sonrasında Kyoto Protokolü'nün ülkeler üzerindeki yaptırımlarını arttırmak üzere çalışmalı, sera gazı salınımı indiriminin şu anda imkânsız gibi görünen %90'lı rakamlara getirilmesini sağlamalı.

Tüm bunlar bizim için önce Türkiye'nin ve imzalamayan diğer ülkelerin üzerinde baskı oluşturmamız durumunda mümkün.

Tüm bunları yapmamız da mümkün. Bizler iki yıldır yürütülen kampanyalar ile küresel ısınma gerçeğini kabul ettirdik. Şimdi Kyoto'yu imzalamamanın da bizim ve yeryüzünün yaşam hakkını elinden almak olduğunu ve bunu vermeyeceğimiz gösterebiliriz.

Türkiye Kyoto'yu, sanayisinin geliştirmekte olduğu savı ile imzalamıyor. Dünyayı yalanlarla

ördüğü haksız savaşlarla zaten mahveden ABD ise mali yükü fazla olduğundan imzalamak istemiyor. Yenilenebilir enerjinin ve sera gazı salınımlarını azaltmak üzere filtre kullanmanın maliyeti ABD için fazla, ancak Irak'ta daha çok sivili öldürmek üzere savaşa eklenen milyonlarca dolarlık ek bütçe fazla değil.

Kyoto kazanmanın ilk adımı

Türkiye ve ABD'nin yanında tüm ülkelerin Kyoto'yu imzalaması ya da onlara bunu imzalatmak, ABD'nin dünya üzerinde yaratmaya çalıştığı hegemonyaya bir balta daha vurmak, Türkiye'nin ve AKP hükümetinin uygulamaya çalıştığı neoliberal politikalara bir çelme daha atmış olmak, IMF ve DTÖ'nün yeni politikalarının önünü kesmek ve en önemlisi de inandığımız başka bir dünyaya koca bir adım daha yakın olmak demek.

Bunun için Kyoto'yu imzala kampanyasını büyütmek, 28 Nisan 'Başka Bir Enerji Mümkün' mitingini daha büyük yapmak için uğraşmak gerekiyor.

Bu hafta sonu dünyanın her yerinde milyonlarca insan ile birlikte Irak işgaline karşı yürüyerek ne kadar çok olduğumuzu gösterdik. Şimdi savaşımsız gibi temiz ve yaşanılabilir bir dünya istediğimizi gösterme zamanı.

ABD hegemonyasını, AKP hükümetinin neoliberal politikalarını, IMF ve DTÖ yaptırımlarını durdurmak mümkün.

ABD hegemonyasını, AKP hükümetinin neoliberal politikalarını, IMF ve DTÖ yaptırımlarını durdurmak mümkün

İrank halkı kazanacak!

17 Mart'ta Kadıköy'de, işgale karşı küresel eylem için binlerce insan buluştu. "Dön Evine bUSH" eyleminde binler, Irak işgaline öfkelerini dillendirmekle kalmadı, olası bir İran saldırısına karşı olduklarını da ifade ettiler.

Eylemde, "Necef, direniyor! Felluce Direniyor! Bağdat Direniyor! Irak Direniyor!" sloganı atılıyor, ardından da hep beraber ekleniyordu: İrank Halkı Kazanacak! Elbette, sloganın aslında da gerçek hayatta da ne İrank diye bir yer ne de İrank halkı diye bir halk var. Sloganın aslında olan "Irak", eylemde bir kaç kere söylenirken eyleme katılanlardan bir kısmı "İran" diye bağırınca, İrank diye duyuldu.

Bu eyleme katılanların kafasının karışık olduğunu ya da "yanlış" yaptıklarını da göstermiyor.

Bugün ABD, İran'a saldırmak istiyor. Arka bahçesi Latin Amerika'da Bush'a kafa tutmayan çok az hükümet kaldı. ABD ise Irak bataklığında debelenmekte olduğundan, dünyaya emperyal bir güç olarak istediği "ayarı çekme" konusunda ellerini rahatça kullanamıyor.

Küresel eylem gününde onlarca ülkede milyonlar sokaklarda bir kez daha işgale karşı seslerini yükselttiler. ABD'nin evindeki yangın ise gittikçe büyüyor. Irak direnişi de ABD'nin askeri gücünü yene-meyecek olsa da, askeri olarak ellerini bağlıyor. Necef, Felluce, Bağdat direndikçe, ABD Tahran halkına saldıramıyor.

Eyleme gelenler de kafaları karıştığı için İran demediler. Necef'in direnişi ile İran halkına dönük saldırı arasındaki bağı kurdular. Üstelik bunu da İstanbul sokaklarında yaptılar.

